



CONSTITUTIONES SIXTI QUINTI ANNO QUARTO.

CXXV.

De Tertiis decies centenis millibus nummum aureorum, in Arce Sancti Angeli repositis, inde nullo umquam tempore, nisi in praescriptis casibus, certa que desuper servata forma, depromendis.

Alia decies centena millia hic Pontifex pro S. R. E. praesidio in primo, & alia decies centena millia in secundo sui Pontificatus Anno collegit, & in eadem Arce reposuit, indeque promi vetuit in Const. XLIII. Ad clavum. Tom. IV. Par. IV. fol. 206. & in Const. CVIII. Ibidem fol. 363. Et has Constitutiones Pontifices Successores omnes confirmarunt.

SIXTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Hic Pontifex pro S. R. E. praesidio, in primo sui Pontificatus Anno decies centena millia nummum aureorum, & eodem in secundo collegit, & in Arce S. Angeli reposuit, indeque promi vetuit, ut supra in eius Consist. cit. in vulg.



Et Nos permultis superiorum temporum experimentis edocti, satis superque intelleximus, quot quantisque casibus humana sit obnoxia conditio, mens tamen nostra divina quadam inspiratione a Patre luminum Deo est tandem admonita, ad ea pro viribus paranda praesidia, quibus B. Petri Navis, cujus gubernacula Nobis, licet immeritis, commissa sunt, inter varias miserabilis huius vite procellas tuta incolumisque servari posset. Proinde cum ad res difficiles explicandas, ac maxima pericula, gravissimaque discrimina evitanda, pecuniarum copiam quamplurimum conferre dignosceremus, primo nostri Pontificatus Anno decies centena nummum aureorum millia; altero vero, altera itidem decies centena millia in certum sanctiusque Atrarium (quod in Pontificia S. Angeli Arce constitutum est) summa diligentia industriaque retulimus; ac de utriusque de

Bull. Rom. Tom. V. Par. I.

cies centenis millibus nummum perpetuo asservandis, nec ullo inde umquam tempore nisi ad praescriptos, maximeque necessarios usus depromendis, & erogandis bipas Constitutiones edidimus, quarum tenores tametsi hic pro insertis, & expressis haberi volumus, illos nihilominus etiam de verbo ad verbum, quatenus opus sit, inseri mandamus.

§.1. Veruntamen eum adversus eundem Apostolorum Principis Navem novos quotidie concitari fluctus, ac Turcarum praecipue Tyrannum atrocissimum Christiani nominis hostem, ab immanissimis Haereticis, & Schismaticis, (qui jam non amplius de Fide, aut de Religione contendunt, sed de Catholicorum pernicie, & interitu, dies noctesque cogitant) sollicitari audiamus, ut ingentem ingruat classem, totisque viribus in Christianorum exitium insurgat, eosdemque Ecclesiae Dei perduelles, nihil in dies enixius moliri, quam ut inconsutilem Christi Jesu Redemptoris Turanicam (hoc est Catholicam Ecclesiam) discindant, ac Regna, & Populos a Christianis Principibus teterrimo impietatis eorum schismate alienent. Quocirca ingentes, & luctuosas turbas in florentissimo Galliae Regno jamdiu excitas quotidie magis alere atque conflare non desistunt, atque adeo in variis Germaniae locis, equitum peditumque collecta manu passim, ac impune acerbiores iniurias, gravioraque damna minitantur. Venerabiles Fratres nostri S. R. E. Cardinales, quibus cum a Nobis hac de re saepius actum est, animadvertentes, majoribus malis ingruentibus majori etiam pecuniarum praesidio Apostolicae Sedis opus esse, operae precium duxerunt, ut a Nobis alia decies centena nummum aureorum millia praeter bina superiora Pontificio nostro in Atrario collocarem.

§.2. Nos vero, qui non ignoramus, & Praesidem Civitatis frustra vigilare, nisi eam Dominus custodiat, & ipsum Dominum tentari, nisi qui praest, vires nervosque omnes intendat, ut ea faciat, & praest

A

Et in hoc tertio anno ex aliis causis hic emanatis habita desuper cum S. R. E. Card. consultatione alia decies centena millia nummum aureorum collegit.

Et modo in dicta Arce S. Angeli ea reponit Deoque, & eius Virgini Mariae, ac SS. A. postolis Petro

IMPRIMATUR,

Si videbitur Reverendissimo Patri Sacri Palatii Apostolici Magistro.

F. M. de Rubeis Patriarch. Constant. Vicefg.

IMPRIMATUR,

Fr. Joseph Augustinus Orfi Ordinis Praedicatorum Sacri Palatii Apostolici Magister.

CON-

1588.
& Paulo dicat, inde que promi (pre-terquam in-estibus hic exceptis) prohibet.

fret, que ad Civitatem tuendam, servandamque pertineant, eorumdem Fratrum nostrorum consilium summopere probantes, clementissimi Dei benignitate freti, ad hujusmodi pecuniarum summam cogendam, eamque in idem Pontificium Ararium referendam, mentem omnem animamque adiecit. Motu proprio igitur, & ex certa nostra scientia, ac habita super hoc cum eisdem Venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus in Consistorio nostro secreto, matura deliberatione, de eorum consilio, & unanimi consensu, hac presentem nostra perpetuo valitura Constitutione, dicta alia tertio loco decies centena millia nummum aureorum in eadem Arca nostra Pontificia S. Angeli, & factiori Arario nunc recondimus, reponimus, & collocamus, ac Christo Domino nostro, Beatae Mariae semper Virgini, & Sanctis Apostolis Petro, & Paulo offerimus, & dicamus, iisdem omnino legibus, & conditionibus, quae in prioribus nostris superius descriptis Constitutionibus, praescriptae, & praefinitae sunt. Declarantes nostrae voluntatis, mentisque esse, ut quod in ipsis prioribus Constitutionibus de recuperatione Terrae Sanctae, & generali expeditione contra Turcas dictum fuit, idem etiam locum obtineat quoad omnes has Deo dicatas pecunias summas, in recuperatione Regnorum a quibuscumque Catholica Romana Ecclesiae hostibus occupatorum, & in expeditione, quam contra eosdem decerni ac fieri contigerit.

Formamque depromendi pecunias in praedictis casibus hic apponit, & servari praecipit.

§.3. Ubi vero in praescriptis casibus pecuniam aliquid sumi necessitas postulaverit, volumus ut de tota summa tam superioribus annis quam etiam nunc reposita, hoc prorsus, & non alio modo pecuniae sumantur, & erogentur: nimirum, ut in Consistorio secreto praescriptarum necessitatum qualitate, ac rerum, & temporum ratione diligenter perpensa, atque ita cogente, trium saltem ex quatuor partibus Cardinalium, qui Consistorio interfuerint, sicuti in praesentia Constitutione nostra sancitum est, consensu, decreto, & subscriptione adhibitis, ex ternis decies centenis millibus aureorum nummum a Nobis repositis non ultra quingenta millia nummum promi liceat. Et ea quidem quingentorum millium summa, non tota simul, sed paulatim, moderate, & successive depromatur per certas portiones, quae in eodem Consistorio, in quo de tota re deliberabitur a tribus partibus Cardinalium, ut dictum est, omnibus diligenter examinatis, decreta, & praefinita fuerint. Quod si ipsis quingentis millibus erogatis, & consumptis praescripti casus, & necessitates novam impensam requiserint, tunc iterum proposita, & adhibita in Consistorio consultatione, si consensus, decretum, & subscriptio trium ex quatuor partibus Cardinalium, ut supra dictum est, accesserint, aliam summam, non tamen quingenta millia aureorum excedentem, illamque pariter non statim totam, sed moderatione ea servata, eoque quem

diximus, modo limitatam, & praefinitam, sumi posse permissimus. Ceterum statui- mus, prout aliis prioribus nostris Constitutionibus ordinatum est, ut partes, & portiones pecuniae supradictae, quae in aliquo ex praemissis casibus sumptae fuerint, cum ejus impense faciendae ratio cessaverit, omnino in Ararium unde deprompta fuerunt, integre restitui, ac reponi primo quoque tempore debeant.

§.4. Has autem Deo dicatas pecunias nullo umquam tempore, nisi aliqua ex iis quas diximus, necessitas urgeat, & requirat, neque in totum neque ex aliqua parte amoveri, erogarive quovis modo a Nobis posse volumus, eamque amovendi, & erogandi potestatem, & facultatem a Nobis ipsis abdicamus. Idque Successores nostros Romanos Pontifices proposito sibi tremendo iudicio, in quo summo patrifamilias de administrata villicatione exquisite reddetur ratio, eodem plane modo facturos esse confidimus, & speramus. Tandemque Deo per praesentes oblatam pecuniam, una cum illa priori Nos integram, ut dictum est, conservaturos esse, ac perinde omnino, ac res, & bona Ecclesiae immobilia Nos habituros promittimus, juramus, & voverimus: & sicuti omnes Cardinales praesentes, & infra scripti voverunt, promiserunt, ac jurarunt, ita per alios Cardinales nunc, & pro tempore existentes, ac per Successores nostros, quando, & quoties superius ordinatum fuit, & juxta formam nunc traditam jurari, promitti, ac voveri debere decernimus.

Praedictaque se observatum vovis, & sicut Cardinales infra scripti praesentes idem promiserunt, & ita ab aliis Cardinalibus pro tempore idem promitti jubet, prout in Constito in rubr. cit.

§.5. Denique cetera omnia, & singula in eadem Constitutione suprascripta, quomodolibet expressa, constituta, & decreta, etiam in hac pecunia a Nobis, ut praesertur, nunc collocata, & recondita, & quoad praesentes nostras literas, in omnibus, & pro omnia, penitus, omnino, & inviolabiliter observari, & locum habere volumus, praecipimus, & mandamus.

Cetera omnia in d. Constito. contenta denuo decernit, & praecipit.

§.6. Si quis autem fortasse nostrorum Successorum, id quod minime credimus, huic nostrae Constitutioni omnino, aut aliqua ex parte derogare, aut contra statuere voluerit, aut depromptam pecuniam, ut supra sancitum est, in idem Ararium non restituerit, admonemus post derogantis, aut contra statuentis, contraque facientis obitum, liberum esse Successoribus, ea derogatione, & quibusvis aliis, quae contra statuta sunt, non obstantibus, pro pecunia contra hujus Constitutionis praescriptum, sumpta ac deprompta recuperanda, tam adversus Cardinales idem consentientes, aut quoscumque eorum heredes, quibus ab ipso Pontifice aut Cardinalibus bona, quovis titulo, vel quavis ratione obvenierint, agere, & possessionem bonorum, quae ad ipsos posteros pervenerint, adipisci, retinerique, donec quicquid pecuniae depromptum est, id omne in Ararium referatur, & restitatur, eaque ipsa bona siquo modo, ut supra dictum est, a forma per Nos constituta recedi contigerit,

Successoribus contravenientibus indicit poenas.

rit, hujusmodi obligationi, atque oneri obnoxia, & addicta esse volumus, singulis quae his nostris literis adversari possent, vel quomodo obesse, penitus remotis, ac non obstantibus.

§.7. Nulli ergo omnino hominum &c. Datum Romae apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicae, millesimo quingentesimo octuagesimo octavo, quinto Kal. Maii, Pontificatus nostri Anno IV.

Sanctio per- nalis. D. P. An. IV. 27. Aprilis.

PP. subscr. & juramentum.

✱ Ego Sixtus Catholicae Ecclesiae Episcopus promitto, voveo, & juro.

Sequuntur Cardinalium Subscriptiones.

CXXVI.

Ex Reges. in Secr. Breve.

Revocatio licentiarum per ministros generales, aut alios superiores quorumcumque Monasteriorum Ordinis Heremitarum S. Augustini in Regnis Hispaniarum, quibuscumque fratribus dicti Ordinis possidendi redditus, ac pecunias penes se retinendi concessarum cum prohibitione, ut in posterum tales licentiae concedantur.

SIXTUS PAPA QUINTUS Ad futuram rei memoriam.

Procuramus.

PRO suscepto munere pastoralis officii, illud praeter cetera studemus, cura, & diligentia efficere, ut Religiosi in officio, & in debita observantia Regularis disciplinae contineantur, ac pravi abusus, qui ex nimia indulgentia Superiorum suorum, aut alias irrepserunt, de medio tollantur.

Cause revocatio- nis, ac reser- vationis pro- hibitionis.

§.1. Nuper siquidem ad aures nostras pervenit, nonnullos fratres Ordinis Haeremitarum S. Augustini in diversis Provinciis Regnorum Hispaniarum reperiri, qui redditus, pecuniasque possident, ac penes se retinere, & in propria commoda convertere, famulos laicos intra claustra Domorum Regularium retinere, illosque dum equitant secum adducere, habitum regularem extra loca sui Ordinis subitus gestare, in communi cum aliis fratribus non vivere, diversaque alia committere posse. Ac denique se in foro Conscientiae ab obedientia suorum Superiorum exemptos esse, ac praemissa, & occulta alia, quae ipsius Ordinis regularibus Institutis adversantur, eis licere praesumunt, sub praetextu, quod sint graduati in Theologia, vel publici professores, aut ex permissione Ministri generalis, seu aliorum dicti Ordinis Superiorum in maximum animarum periculum, & scandalum plurimorum.

Revocatio, ac prohibitio, de quibus in rubrica.

§.2. Quibus opportune providere, Apostolica auctoritate, volentes, omnes, & quascumque licentias, permissiones, Indulta, indulgentias, exemptiones, & facultates, quarum tenores, praesentibus ha-

beri volumus pro expressis per Ministros generales, vel Provinciales, aut alios Superiores quorumcumque Monasteriorum, sive Regularium Domorum dicti Ordinis in Hispaniarum, & aliis Regnis, Insulisque illis adiacentibus, & aliis locis Ditioni Philippi Regis subiectis, quibusvis Ordinis Monasteriorum, & Domorum hujusmodi fratribus super praemissis, vel eorum aliquo, aut alias contra dicti Ordinis regularia instituta, Constitutiones, Ordinationes, & Decreta, ac regularem dicti Ordinis observantiam ordinaria, aut alia quavis auctoritate, vel causa quomodolibet concessas, Apostolica auctoritate, tenore praesentium revocamus, cassamus, irritamus, annullamus, viribique, & effectu carere, ac nullius roboris, vel momenti esse, neque cuique omnino suffragari posse, aut debere, etiam si super illis a quocumque Iudice, etiam Romanae Curiae, quavis Causa, vel occasione aliquod Decretum approbationis, etiam ex causa transumptandi emanaverit, necnon quicquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter attentari contigerit, irritum, & inane decernimus, & declaramus. Ac districtius inhibemus in virtute sanctae obedientiae modernis, & pro tempore existentibus Ministro generali, Provincialibus, ac aliis dicti Ordinis Superioribus quibuscumque quavis auctoritate fungentibus, ne tales licentias, permissiones, indulta, indulgentias, exemptiones, praerogativas, & facultates cuiquam quavis occasione, vel causa, aut praetextu concedere audeant, vel praesumant.

Executio ipsius Monasteriorum Superioribus demandata.

§.3. Et nihilominus universis, & singulis Monasteriorum, ac Domorum dicti Ordinis in dictis Regnis, Insulis, ac locis praedictis, totaque ipsius Philippi Regis Dominio, ut praesertur, consistentibus Provincialibus, & quibusvis aliis superioribus praesentes committimus, & mandamus, ut hujusmodi licentias, indultas, & alias praedictas non obstantes, fratres praedictos ad observantiam regularem omnino cogant, & compellant, perinde ac si licentiae, indulta, & alia hujusmodi non emanassent. Ac propterea eisdem Provincialibus, & Superioribus, ac eorum unicuique contra quoscumque fratres talia illicita perpetrantes procedendi, eosque condignis penis juxta regularia instituta, & dictas Constitutiones Reformatorias corrigendi, & puniendi: contradictores quoslibet, & rebelles per censuras, & poenas ecclesiasticas, appellatione postposita compescendi, auxiliumque brachii secularis invocandi plenam, liberam, & omnimodam facultatem concedimus, & impartimus.

Derogatio contrariorum.

§.4. Non obstant praemissis, ac quibusvis Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum, sub Annulo Piscatoris, die 11. Junii 1588. Pontificatus nostri Anno IV.

Dat. die 11. Junii 1588. An. IV.

Approbatio Congregationis Clericorum Regularium Minorum, cum aliquarum gratiarum concessione.

SIXTUS PAPA QUINTUS

Ad futuram rei memoriam.

Procuriam.

Sacra Religionis propagationem nostris potissimum temporibus ubique vigere, ejusque fructus Domino gratissimos, & universae Christianae reipublicae utilissimos, animabusque fidelium nimium salutares, quos ex personarum ibi degentium devotis, & continuis precibus, cum vitae probitate, & sanctitate conjunctis provenire cognoscimus, accrescere semper ex animo desiderantes, quo Ecclesia haec visibilis, quae contra harum tenebrarum Principes, & Rectores perpetuo militari, hujus mundi nequitias, & hostilibus insidiis facilius resistere, & mortifera tela propulsare queat, fidelium vota in id ipsum tendentia ad exauditionis gratiam libenter admittimus, illisque favorem Apostolicum impartimur, prout ipsa videntur exposcere, & Nos conspicimus in Domino salubriter expedire.

Jo: Augustinus Adornus, & alii quandam Clericorum Congregationem in- struere, regularem vitam in continuis orationibus, & aliis piis operibus ducendo.

§.1. Sane pro parte dilectorum filiorum Joannis Augustini Adorni presbyteri Januensis, & sociorum Nobis exhibita petitione continebat, quod ipsi pluribus abhinc annis, tamquam divino afflatu inspirati, ad Omnipotentis Dei gloriam, & animarum salutem, unam Presbyterorum, & Clericorum Regularium Congregationem instituerent, ac ut cum majori animi quiete Deo servire, & illi magis adherere possint, tria substantialia religiosa vitae, Paupertatis scilicet, Castitatis, & Obedientiae vota emittere, ac sub solito, & communi habitu clericali in unum habitantes, & in communi, ac de communi viventes, necnon Deo humiliter, & devote, quantum ipse dederit, servientes, sub nostra, & Apostolica Sedis immediata subiectione, & speciali protectione, regularem vitam ducere, ac continuis orationibus, spiritualiumque operum exercitio, & aspera carnis maceratione, ad suarum, aliorumque Christianissimorum animarum salutem, & profectum, vacare decreverunt.

Et Pape pro approbatione supplicarunt.

§.2. Quare Nobis humiliter supplicari fecerunt, quatenus eorum pio desiderio hujusmodi annuere, aliasque in praemissis opportune providere, de benignitate Apostolica dignemur.

Qui 4. Congregationem approbat, & ab uno Praeposito generali regi jubet.

§.3. Nos igitur Joannem Augustinum, & socios praedictos, ac eorum quemlibet, a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis, a jure, vel ab homine, quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutos fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, unam Congregationem regularem Presbyterorum & Clericorum Regularium Minorum nuncupando-

rum, per unum Praepositum generalem, qui presbyter esse, & hac prima vice per Joannem Augustinum, & socios praedictos, vel eorum majorem partem, postquam professionem emisserint, & deinceps futuris temporibus per Capitulum generale dictae Congregationis per majorem partem suffragiorum ad vitam eligi debeat, regendam, & gubernandam, ad nostrum, & Sedis Apostolicae beneplacitum auctoritate Apostolica tenore praesentium permittimus, & indulgemus, illamque sub Petri, ac nostra, & dictae Sedis immediata subiectione, & speciali protectione recipimus.

Statuta condendi pro eius regimine Facultatem concedit.

§.4. Necnon eidem Congregationi, ut pro illius, ac Ecclesiarum, domorum, & personarum salubri statu, & directione, quaecumque statuta, & ordinationes rationabilia, & honesta, ac sacris Canonibus, & Conc. Trid. decretis non contraria, per Sedem Apostolicam approbanda condere, & facere; illaque pro temporum qualitate, ac prout expedire videbitur, mutare, & in totum tollere, aliaque de novo condere.

Triaque vota substantialia emitendi.

§.5. Eisdemque Joanni Augustino, & sociis, ac cuilibet ipsorum, ut tria substantialia religiosa vitae, ut praefertur, Paupertatis, Castitatis, & Obbedientiae vota publice in cujuscumque Archiepiscopi, Episcopi, vel Vicarii in spiritualibus generalis manibus, conjunctim, vel divisim, tam in Urbe, quam alias ubilibet emittere, & solemniter profiteri.

Sub humili habitu ac denominatione Clericorum Regularium in communi, & de communi vivendi.

§.6. Ac sub communi, & humili habitu pauperum Clericorum, subque denominatione, & nuncupatione Clericorum, & Presbyterorum Regularium Minorum, in communi, ac de communi viventes in locis religiosis, aut secularibus, prout ipsis ab illis, quorum loca ipsa erunt, concessum fuerit, seu expedire videbitur, in unum habitare.

Alios ad Religionem recipiendi.

§.7. Ac alios quoscumque seculares clericos, & etiam laicos, qui Deo aspirante ad hujusmodi vitae frugem, & communem vivendi modum, sese conferre voluerint, recipere, & post annum probationis ad talem trium votorum professionem in manibus ipsius Praepositi generalis, vel alterius juxta ipsius Congregationis instituta, & faciendas ordinationes, ac sacrorum Canonum, & Concilii hujusmodi dispositionem emittendam, & ad hujusmodi communem vivendi modum admittere.

Officia divina secundum usum S. R. E. celebrandi.

§.8. Ac horas canonicas, diurnas pariter, & nocturnas, necnon missas, & alia divina officia simul, & divisim, secundum usum, & morem Romanae Ecclesiae, & juxta Breviarium Romanum noviter compilatum, etiam in Ecclesia dicere, & recitare.

Confessiones praeviae Ordinarii approbatione audiendi, & absolvendi &c.

§.9. Quodq. ipsius Congregationis Praepositi, ab ipsius Congregationis Praeposito generali, vel alio Superiore, ac ab Ordinario loci approbati, & de licentia ipsius generalis, seu Praepositi domus, in qua pro tempore habitaverint, quorumcumque Christianissimorum confessiones audire, illorumque a quibusvis peccatis, excessibus, & crimi-

mi-

Sacramenta ministrandi.

minibus, non tamen Sedi Apostolica quomodolibet reservatis absolvere.

§.10. Ac quibuscumque Christianissimis vere penitentibus, & confessis, sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, sine tamen suorum Parochorum, & jurium parochialium praedictis, ministrare.

Domos Regulares construendi.

§.11. Necnon quascumque domos regulares dictae Congregationis pro illorum usu, & habitatione, cum Ecclesia, campanili, domibus, hortis, hortaliis, & aliis officinis necessariis construere, & aedificare, seu construi, & aedificari facere, vel jam constructas, & aedificatas recipere libere, & licite valeant, dictaque domos ex nunc prout ex tunc, & e contra postquam constructae, & aedificatae, seu receptae, ut praefertur, fuerint, in domos regulares dictae Congregationis auctoritate, & tenore praedictis concedimus, & indulgemus.

Executores hujus Constitutionis deputat.

§.12. Quocirca universis, & singulis venerabilibus fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, ac dilectis filiis eorum Vicariis in spiritualibus, aut officialibus generalibus, ac Curiae causarum Camerae Apostolicae generali Auditori, necnon Abbatibus, Prioribus, Praepositis, Decanis, Archidiaconis, Canonis, & Capitulis, ac aliis, ad quos quomodolibet spectat, & spectabit in futurum, per Apostolica scripta mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum, per se, vel alium, seu alios, praesentes literas, & in eis contenta quaecumque, ubi & quando opus fuerit, ac quoties pro parte Congregationis Minorum hujusmodi, illiusque Praepositi, Officialium, Ministrorum, & personarum, vel alicujus eorum fuerint requisiti, solemniter publicantes, eisque in praemissis efficacis defensionis praesidio assistentes, faciant auctoritate nostra observari, ipsamque Congregationem Minorum, illiusque singulares personas praemissis omnibus pacifice frui, & gaudere. Non permittentes Congregationem praedictam, illiusque personas, desuper per quoscumque quomodolibet indebite molestari. Contradictores quoscumque, & rebelles, per sententias, censuras, & poenas ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, & facti remedia, appellatione postposita, compescendo, ac legitimis super his habendis servatis processibus, sententias, censuras, & poenas ipsas, etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii saecularis.

Contrariis derogat.

§.13. Non obstantibus felicis recordationis Bonifacii Papae Octavi Praedecessoris nostri de una, & Concilii generalis de duabus dietis, dummodo ultra tres dietas aliquis vigore praesentium ad iudicium non trahatur, aliisque Apostolicis, ac in provincialibus, & synodalibus Conciliis editis generalibus, & specialibus, Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis contrariis quibuscumque; aut si aliquibus communiter, vel divisim, ab eadem sit Sede indultum, quod interdicti, suspendi, vel excommunicari non possint per literas Apostolicas non facientes plenam, & expres-

sam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem.

Datum Romae apud S. Petrum, sub Annulo Piscatoris, die primo Julii 1588., Pontificatus nostri Anno IV.

D. P. An. IV. 1. Julii.

Canonizatio S. Didaci Confessoris, Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci de Observantia professoris, suaeque Festivitatibus institutio pro die 12. Mensis Novembris quotannis celebranda.

SIXTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Procuriam.

REX Regum ante omnia saecula Christus Dominus, qui propter perditam salutem hominis, forma servi accepta, in plenitudine temporis factus est homo, Ecclesiam suam unice dilectam, suoque pretioso sanguine acquisitam, supra Beatissimum Apostolorum Principem Petrum, cui petrae firmitatem dedit, in se ipso summo angulari lapide a Christianae fidei primordiis aedificavit, & usque ad saeculi consumationem per omnes temporum aetates mirabiliter semper aedificat. Divinum vero admirabilem hujus aedificationis artificium, nec inflata mundi sapientia capit, nec terrena, & carnalis prudentia ullo modo assequitur, Diaboli autem astutia, & superbia contemnit. Nimirum quemadmodum ex pauperibus, & contemptis plerumque hominibus, humili, & obscuro loco natis, nullis artibus, nulla eloquentia instructis, nullo denique humanae potentiae praesidio communitis, tamquam ex abiectis, & reprobatissimis lapidibus, tanta fiat moles, tam pulchra, tam ornata, tam fortis, tam stabilis, in tantam demum confurgat altitudinem, ut ipsa inferorum porta, ejus robur, ac firmamentum perhorrescant. Sed via Dei non sunt viae hominum, nec cogitationes ejus sicut cogitationes eorum. Itaque non multi sapientes secundum carnem, non multi potentes, non multi nobiles, sed quae stulta sunt mundi, elegit Deus, ut confundat fortia, & ignobilia mundi, & contemptibilia elegit Deus, & ea quae non sunt, ut ea quae sunt, destrueret, ut non gloriaretur omnis caro in conspectu ejus. Sic Omnipotens Deus per scandalum Crucis, & per stultitiam praedicationis salvos fecit credentes, sic ab ipsis nascentis Ecclesiae initiis per sapientem Apostolorum infantiam, & per fortissimam Martyrum infirmitatem, Graecorum sapientiam insatuavit, & gentium potentiam dejecit atque prostravit; sic denique per succedentes aetates brachio fortitudinis suae deposuit potentes de sede, & exaltavit humiles Sanctos suos.

§.1. Hinc superiori saeculo, & patrum nostrorum memoria valde propinquo, ex humili familia Fratrum Minorum S. Patris Francisci humilem Beatum Didacum, in Hispania natum, non doctrina praecellentem,

S. Didacus Religionis Fratrum Minorum S. Francisci professor fuit.

tem, sed quales primi illi nostri Magistri, & Principes fuerunt, sine literis humano studio comparatis, sed idiotam, & in sancta Religionis professione laicum delegit, in quo ostenderet abundantes divitias gratiae suae; cuius admirabili vitae sanctitate, & exemplo multos ad vitam salutis perduceret, & senescentem, ac pene decrepitem Mundum magis magisque coargueret, quia quod stultum est Dei, sapientius est hominibus, & quod infirmum est Dei, fortius est hominibus.

In Regni Hispaniarum virtutibus, & miraculis claruit, quarum virtutum aliquae recensentur.

§.2. Itaque Pater misericordiarum Deus, qui facit mirabilia magna solus, hunc servum suum parvulum, & demissum, caelestibus donis suis adeo ornavit, tantoque Spiritus Sancti igne incendit, manumque suam ad fanitates, & signa, & prodigia, Beati Didaci meritis, cum in eius vita, tum post mortem efficienda, tam mirifice extendit, ut is non solum apud suos in florentissimis Hispania Regnis notus, & clarus esset, sed apud externos etiam eius nomen magna cum gloria promulgaretur. Iustus enim, & misericors Dominus servos suos fideles, quos ante Mundi constitutionem elegit, & praedestinavit ad vitam, non solum in Caelo semper coronat, sed saepe etiam in Terra, ubi fortiter, & legitime certaverunt, multo gloriae splendore cumulat atque illustrat. Nimirum, ut praeclaras illas suas promissiones persolvat. Dabo vos, inquit, nominatos, & in gloriam, & in laudem in cunctis Populis Terrae; ut se ipse in Sanctis suis mirabilem demonstret, & potentiam suam signis, & virtutibus declaret, ut propositis Sanctorum gloriosis laboribus, & meritis, qui homines fuerunt Nobis similes, circumdati infirmitate, segnitiam, & tarditatem nostram in via virtutis excitet, & frigescentem charitatem accendat: ut haereticorum pravitatem coerceat, perverfitatem confundat, dum ad sacras eorum reliquias, divina virtute agroti curantur, Demones pelluntur; ut mortuos qui in Domino sunt mortui, beatos esse, & multo felicius vivere omnes intelligant. Postremo ut amici Dei multo maxime honorentur, & qui Sancti sunt apud Deum, Sancti etiam ab hominibus habeantur, ad quorum nos opem confugientes, eosque pie invocantes, eorum suffragiis adiuti caelestem misericordiam facilius impetremus. Merito igitur Beatum Didacum laudamus, quem Deus multis, & illustribus ostendit miraculis praedicandum; de cuius beati viri vita, & rebus gestis, purissima fidei integritate, morum excellenti sanctitate, signorum admirabilitate pauca quaedam libenter pro nostro Pastoralis officio, Populo Dei proponimus, ut laudetur Deus in Sancto suo, & fidei devotio tamquam salutari quodam, & pericundo cibo nutriatur, omnesque Deo gratias agant, publico nostro, & huius Sanctae Apostolicae Sedis testimonio, quae a Spiritu Sancto gubernatur, & regitur, Beati Didaci sanctitatem optimo iure declaratam esse, & promulgatam.

§.3. Natus est Beatus Didacus in Hispania,

in Provincia Bethica, & in Oppido, cui nomen est Sanctus Nicolaus de Porto, quod est in Dicecesi Hispanensi. Et is quidem ut fecundus ager Caelestis gratiae imbre irrigatus uberes fructus cito protulit.

§.4. Nam adolescens ex medio Babylo-nis fugiens, hoc est, ex laqueis, & periculis saeculi, poenitentis habitu indutus in propinquam solitariam Ecclesiam una cum pio quodam sacerdote spiritualis vita duce, & socio secessit: ubi novus Christi miles in huius fallacis Mundi contemptione, & omnium humanarum rerum desipientia, in caelestium contemplatione, & in corpore edomando, & spiritui subiuciendo se assidue exercens, magna cum suorum oppidanorum aedificatione praeclarum tyrocinium posuit.

§.5. Post aliquot vero annos, ut se ar-tioribus vinculis Christo adstringeret, & a Mundi tempestatibus quam longissime discederet, & sub suavi obedientiae iugo, Deo securus, & fructuosus serviret, in portum Seraphicae S. Francisci Religionis confugit, eamque prope Cordubam in Conventu de Arrixafa, ut vocant, quem Fratres Mino-res, qui nunc de Observantia nominantur, incolunt, verbis expressis est professus. Hic jam Athleta Christi amplissimum virtutum stadium ingressus, tamquam obliviscens, quae retro erant, & ad ea, quae sunt priora, se extendens, coepit omni contentione corporis, & spiritus persequi, divina gratia suffragante bravium supernae vocationis. Summa cura, & diligentia in Regulae observatione versabatur, quam in omni vita sancte adeo inviolateque servavit, ut ipse in cunctis Religiosis functionibus, & officiis, vivens quaedam, & expressa regula esse videretur.

§.6. In primis vero, quia sapientissimus Architectus Spiritus Sanctus, sublime regularis perfectionis aedificium in eo extruebat, altissimum humilitatis fundamentum jecit, & ut prudens ille aedificator in Evangelio laudatus, fodit in altum, & aedificavit domum super petram: nihil sibi tribuens, nulli se anteponeus, quo plura a Deo acciperet, eo demissius se gerens. Itaque nulla tentationum procellae, nulli superbiae, & inanis gloriae venti, nulla diaboli machinationes domum illam tam egregie fundatam movere, aut labefactare potuerunt. Superiorum, & Praelatorum mandata, & iussa, tanta obedientia, tantaque alacritate exequabatur, ac si Deum in eis loquentem audivisset. Sanctam paupertatem Domini sui sponsam carissimam, quam diligentissime custodiebat, omnia arbitratus ut stercora, ut Christum lucrifaceret. Cumque Satanae astutias non ignoraret, sed optime intelligeret insensissimum humani generis adversarium, tamquam Leonem rabidum, & rugientem, dies noctesque circumire, ut Christi oculos dilaceret, ac devoret, numquam otio, aut torpori se dabat, sed stabat succintus lumbos suos in veritate, indutus lorica iustitiae, galea salutis assumpta, & scuto fidei arrepto, in quo

AN. CH. 1588.
B. Didacus in Hispania natus est.

Adolescens apud quendam Sacerdotem vixit.

Religionem que S. Francisci professus fuit.

Humilis, & obediens admodum fuit.

quo omnia posset ignita nequissimi hostis tela extingueret.

§.7. Corpus igitur, & carnem suam illecebram peccati labore, jejuniis fere continuis, & flagellis castigabat, & in servitium redigebat, praecipue vero ad excessam illam Arcem confugiebat, qua nulla fortior, nulla munitior, hoc est ad Sanctae Orationis praesidium; cuius alis in Caelum frequenter sublatus, terrenorum oblitus, suavissimo Dei colloquio fruebatur.

§.8. In ea igitur schola divinitus eruditus vir alioquin plane rudis, & literarum minime sciens, admirandum in modum de rebus divinis loquebatur, sensusque mirificos proferebat, ita ut viri eruditissimi, qui in Sacrae Theologiae studiis aetatem contriverant, summopere obstupescerent; illudque memoria traditum est, & gravi testimonio comprobatum, doctos, & pios viros cum abstrusis, & perdifficilibus quaestionibus, ad res divinas, animarumque salutem pertinentes cum eo familiariter communicarent, id ab homine literarum experte cumulate didicisse, quod in celeberrimis Academicis a magnis Doctoribus addiscere nequiverant.

§.9. Ille praeterea Orationis fructus erat uberissimus, quod jam in benedictionibus dulcedinis praeventus, & calicem illum praeclarum, qui cor inebriat, delibans, ardentis charitatis igne, erga Deum, & proximos toto pectore afluabat; quare bonorum omnium auctorem Deum, & Beatissimam Dei Genitricem semper Virginem humani generis Advocatam, quam summa devotione semper coluit, non pro se solo, sed pro omnibus hominibus, & praesertim pro Peccatorum emendatione continenter, vehementissimeque orabat.

§.10. Pauperes vero Jesu Christi tanto affectu diligebat, tantaque erga eos misericordia commovebatur, ut omni studio, quantum ei licebat, eorum inopiam, & calamitates sublevare sedulo procuraret; quod si interdum praestare non posset, vim lacrymarum profundeabat, eosque verbis amantissimis consolabatur.

§.11. Aegrotos Fratres omnibus charitatis officiis prosequabatur, assistere ad lectum, cibum ministrare, vigilare totas noctes, perferre omnes molestias, tanta patientia, tanta humilitate, ut quorundam purulentas plagas, non solum medicamentis curare, sed lingua quoque eas lambere, & abstergere non abhorreret; quo in genere eximia fidei Dei charitas Romae aliquando in Coenobio Fratrum suorum, quod est ad Aram Coeli, insigniter eluxit. Nam Anno quinquagesimo superioris saeculi, cum pia memoriae Nicolaus Papa V. Praedecessor noster sacrum Iubileum de more celebraret, Romam venit Beatus Didacus, ut salutarem Indulgentiam consequeretur, & Beatorum Apostolorum Sepulchra, ceterorumque Sanctorum Martyrum illustres memorias religiose veneraretur; magna erat annoe inopia, gravibus, & periculosis morbis Urbs laborabat, cum B. Di-

dacus aegrotis curandis, quorum ingens erat numerus, a Guardiano, seu Coenobii Praefecto, qui jam eius Sanctitatem degustaverat, est praepositus; cuius officii munus, tam fideliter feliciterque administravit, ut in publicis angustiis omnia apud pauperes Christi abundarent, omnesque in servo Dei, & copiosum charitatis spiritum, & singularem illius apud Deum gratiam, agnoscerent.

§.12. Nec sane mirandum est, Virum Dei membris Christi Fratris suis, in quibus Christus ipse egrotabat, tanto charitatis studio inservisse, tam impigre ministrasse, qui eo jam perfectionis progressus erat, ut charitatem illam, quo nemo majorem habet, sponso animae suae praestare, & perolvere concupisceret, & pro Christi nomine, & confessione, vitam, & Sanguinem profunderet desideraret. Ea nimirum est perfecti amoris vis, & natura, ut non facile conquescat, sed majora semper, & maxima appetat, & molietur, semperque actuosus, & operosus sit. Itaque cum aliquando ad Insulas Canarias missus esset, ut Guardiani officio in illo Fratrum Minorum Conventu fungeretur, servus Christi, cui vivere Christus erat, & mori lucrum, coepit Martyrii desiderio vehementer flagrare. Erat in eo, non solum columbae simplicitas, sed, & serpentis prudentia; quare multa cum vigilantia, & regularis disciplinae observantia vir Dei in sua custodia excubabat in omni sanctitate, & iustitia forma factus pulli gregis sui, & Fidelium Insularum, quibus bonus odor Christi erat ad vitam, ita ut frequentes eum adirent, ex ejusque spiritualibus colloquiis miram caperent consolationem, & voluptatem.

§.13. Magnam vero exercenda charitatis segetem in Insulis illis nactus, simulque consequendi Martyrii spe incitatus, multos ex Canariensibus Infideles, & impuris adhuc Idolorum superstitionibus addictos, verbo, exemplo, orationibus ad Christi fidem perduxit, quo in munere dum strenue versaretur, multa illi pericula in ea Canaria, quae magna appellatur, Diaboli invidia conflavit, saepe in capitis, & vitae discrimen venit, ut sese jam Martyrii palmam potiturum speraret; sed Deo aliter disponente, non Martyrio animus, & voluntas, sed voluntati Martyrium defuit, & certe gloria non defuit, cum praclare a Beato Martyre Cipriano scriptum sit, ad coronam Dei promerendam ipsius testimonium solum sufficere, qui iudicaturus est, qui arcana rerum scrutatur, & cordis intuetur occulta. Ergo, & purpuream de passione coronam aliquo modo accepit, & multas de bonis operibus candidas reportavit, reservatus a Deo ut multos Christo lucrificeret.

§.14. Iam enim in universa Hispania clarissimum erat Beati Didaci nomen, magnamque apud omnes, & venerationem, & admirationem habebat, & tamquam Angelum quemdam in Terris agentem sic eum homines intuebantur; nihil illo lenius, nihil

Charitas in eo maxima erat.

Infideles multos ex Canariensibus ad fidem perduxit.

Miraculis quorum aliqua hic referuntur dum vivit, emicuit.

Jejuniis & flagellis corpus suum castigabat.

De rebus divinis licet rudis esset mirifice loquebatur.

Orationi incumbebat.

Pauperes amabat.

Aegrotis Fratris ministrabat, & serviebat.

hil mansuetius, lac, & mel sub lingua ejus, & cor ejus mundum, & simplex Christiana dulcedine redundabat: omnia in bonam partem accipere, de nemine male judicare, nullum adversus aliquem verbum acerbius immittere. Si quem vero contra legem Dei, & regularem disciplinam peccantem animadverteret, zelo Dei incensus libere obiurgabat, nulla tamen in re gloriam suam, sed Dei honorem, & fraternam utilitatem quaerebat. Signis etiam, & Miraculis viventem servum suum illustravit Deus, ejusque excellentem fidem rebus mirabilibus afficiendis multipliciter patefecit. Elucebat in eo singularis gratia curationum, itaut undique ad eum ejus rei causa quamplurimi confluerent; ille vero fide, quae per Dei dilectionem mirifica operatur, in Domino roboratus, cum digitum in lampadem, quae ante Sacram Beatissimae Virginis imaginem collucebat, demississet, ex ejus oleo agrotos signo Crucis obfignatos perungebat, multorumque varios languores, & morbos ejusdem Crucis virtute, in qua sola gloriabatur, mirabiliter sanabat. Accidit aliquando, ut e cecobio, in quo erat, ad oppidum S. Lucae de Barameda proficisceretur, Fratre uno comite; cumque nullis cibariis acceptis jam fumendi cibi tempus advenisset, & ex itinere defessi essent, nec in proximo vico quidquam, quo ex aliena misericordia rescicerentur, Deo ita disponente, reperire potuissent, ad comitem sereno vultu conversus Beatus Didacus. Eja, inquit, Frater in Domino confidamus, ipse Nos pacet: cum iter strenue prosequerentur, ecce in perampla planitie candidam mappam inter herbas prope viam positam vident, propiusque accedentes album panem, pisces recentes coctos, & vini vasculum inveniunt; insunt servi Dei, & in latissimo campo unde in omnes partes liber erat prospectus, omnia oculis perlustrantes circumspiciunt, siquis forte eo in loco prandium reliquisset; denique id quod erat rati, ad mensam sibi a Deo in deserto paratam veri Israelitae accumbunt, ac cibo, & potione, siti, fameque depulsa, quod superfuit ibidem liquerunt, Deo Patri misericordiarum gratias agentes, qui Servis suis in eosperantibus escam dederat in tempore opportuno. Quid, illud quod Hispani gestum est, quam magna Fidei est argumentum? Nam cum septennis puer, qui a matre vapulare solitus erat, in furno, in quem ejus iracundiam fugiens se abdidit obdormisset, & furno ab ignara matre succenso expergefatus clamaret, vir Dei exanimatam matrem, ejulatu omnia completentem, nec quo se verteret scientem, ad majorem Ecclesiam ire, ibique matrem misericordiarum devote orare jussit, ipsa te, inquit, o mulier adjuvabit; cum illa, quasi Dei Nuncium audivisset, pergeret, ipse ad furnum accedens puerum ex maximo periculo extractum paulo post ad idem templum adduxit, matrique suae salvum, & incolumem reddidit. Ceterum cum justus

Judex Deus Athletam suum tot victoriis illustrem carne, Mundo, Diabolo per Dei gratiam devicto, corona Justitiae, quae illi ab omni aeternitate reposita erat, coronare decrevisset, servumque multiplicatis talentis industrium, & in pauca fidelem supra multa constituere, & in gaudium vellet Domini sui introducere, Beatus Didacus in senectute bona, plenus dierum, & operum bonorum in Conventu Complutensi, in quo annos complures est commoratus, in supremum morbum incidit, in quo incredibilis patientiae exemplum praebuit. Quaedam autem nocte extra se raptus, sensu omni, & vitali motu amisso, ita ut a Medico, & qui adstant Fratribus, mortuus plane crederetur, tandem soluta estasi, ter aut quater haec verba locutus est: O quales flores habet Paradisus. In profunda vero humilitatis statione, usque ad extremum vitae spiritum servanda, ita firmus manebat, ita nusquam de suo loco decedebat, ut cum Fratres singuli ab eo peterent, ut pro ipsis oraret, ipse contra, se eorum orationibus vehementer commendabat, ut cum Deum orantibus, bonorum operum fructus, quem illi in Sanctae Religionis Observantia cumulaverant, sibi quoque a Deo communicaretur, atque ita misericordiam impetraret.

§. 15. Postremo cum se jam moriturum intelligeret, comitis illius, & aditricis fidelissimae, quae illum in hujus vitae peregrinatione numquam desererat, hoc est sanctae paupertatis, supremo vitae die non oblitus, sed in ejus intimo sinu, quam maxime fieri posset, spiritum emittere cupiens, convocatis fratribus, eos obnixè rogavit, ut sibi vestem obsoletam, & laceram, habitumque omnium vilissimum, in quo moretetur, concederent; quo impetrato, multis profusis lacrymis, ab his qui adstant, offensionum atque errorum veniam postulavit: quibus copiose collacrymantibus, ipse Cruce lignea quam ad caput habebat, arrepta, eamque amplexus, & osculatus, utroque brachio in altum fortiter sublato (cum tamen alterum gravi apostemate tumens, ac debilitatum antea movere non potuisset) oculisque in vitale signum defixis, verba illa ex sacro Hymno magno affectu, magnoque pietatis spiritu pronunciauit. Dulce lignum, dulces clavos, dulcia ferens pondera, quae sola fuisse digna portare Regem Coelorum, & Dominum; quae cum dixisset, in ipso salutaris Crucis complexu, quam unice dilexerat, quam in corde, & corpore semper gestaverat, in qua Christo confixus, & mundo crucifixus fuerat, animam efflavit, & in Domino obdormivit, pridie Idus Novembris, Anno Domini 1463.

§. 16. Ad ejus corpus (Beati Didaci morte audita) magni undique concursus facti, illud devote omnes contingere, amictus particulas praescindere, capillos devotionis causa evellere, demum Christiano ritu corpus honorifice humatum est. Hic jam statim Deus mortui servi sui, cui in vita coopta-

S. Didacus in amplexu Crucis, quam maxime diligebat, & in corde, & corpore semper gestaverat, die 12. Novembris 1463. in Domino obdormivit cantato Hymno, Dulce lignum, &c.

Miraculis etiam multis, quorum aliqua hic recensentur, post obitum illustris fuit.

cooperatus fuerat, eximiam sanctitatem signis sequentibus comprobavit. Nam corpus, quod jam quatrinduo humi sepultum fuerat, iterum non absque miraculi interventu, effossum, non solum integrum, incorruptumque apparuit, sed cum per multos menses, ut pio studio satisfaceret, & Civium, & aliorum, qui ex diversis partibus accurrebant, insepultum jacuisset, non computruit, nullum tetrum odorem emisit. Immo vero corpus illud, quod vivens Spiritus Sancti templum fuerat, odorem suavissimum afflabat, quo omnes mirifice recreabantur, qui quidem & in hodiernum usque diem ex ejus sepulchro suaviter & jucunde spirans a plerisque saepe sentitur. Illud quoque in Beati Viri mortuo corpore mirum accessit, quod ejus membra & artus, vitali calore destituti non obriguerunt, nec duri aut rigidi sunt effecti, ut cadaverum solent, sed molles erant, & flexibiles quocumque verterentur. Quocirca laudanda est pietas, & magnificentia clarae memoriae Henrici IV. Castellae Regis, qui una cum filia periculose agrotans, & Beati Didaci precibus sanitate impetrata, nobile facellum grati animi sui monumentum extruxit, ibique in Arca ferreis laminis diligenter communita Beati Didaci corpus decenter recondi jussit. Ad quod quidem facellum, ut constat, non solum Complutenses Cives, sed vicini, & remotiores Populi, atque ex omni fere Hispania fideles tanta devotione confluant, tam multi Beati illius Viri opem apud Deum implorant, tot ibi vigiliae fiunt, tot sacrificia in eodem ejus Sacello celebrantur, tam multa, & illustria dona voti reddendi gratia offeruntur, ut haec de Beati Didaci sanctitate non exigui temporis tantum rumoris aura, sed per annos centum viginti, & amplius constants, & perpetua fama & opinio, tantusque illorum fidelium, omnium generum, omnium ordinum consensus magni profecto, & illustris testimonii loco habendus sit ad Beati Didaci sanctimoniam comprobendam. Verumtamen multis quoque post obitum miraculis Vir commemorabili sanctitate praeditus claruit. Nam in actis transmissis centum fere, & triginta leguntur, Deo, qui glorificatur in Concilio Sanctorum, signis, & prodigiis testante, servum suum non solum morum, sed etiam signorum virtute, nec operibus modo pietatis in vita, sed etiam miraculorum luce post mortem, clarum, & venerabilem esse. Duron Oppidum est in Hispania, in Dicecesi Seguntina, ex eo Catherina Martini filia, virgo annos duodecim nata, cum ante aliquot menses subita vi morbi furda, & muta evasisset, brachiis item pedibusque paralyti dissolutis incedere nequiret, ad Beati Didaci facellum delata, cum ibi pervigilaret, ejus tacta manu, & in crucis formam consignata, illico & aurium sensum, & loquendi facultatem recepit; membrorumque usu restituito, totoque corpore confirmato, libere qua libuit, incessit, laudans & benedicens Deum.

Bull. Rom. Tom. V. Par. I.

Adolescens quidam erat annorum fere viginti, Didacus de Lorca appellatus, filius Petri Gonzales viri nobilis, qui Deo permittente, ab immundo spiritu annos complures vexabatur miserandum in modum, ita ut saepius interdum in die arreptus, & ad terram allisus, horribiles corporis gestus ageret, & veluti mortuus relinqueretur, hic se Beato Didaco humiliter commendans, & in ejus Sacello aliquandiu invigilans a miserabili vexatione omnino est liberatus. Cum Catherina Bartholomaei Sanchez uxor, expleto ad pariendum tempore, parere non posset, foetus enim in utero transversus alterum tantummodo pedem eduxerat, materque misera ab aurora ad vespem in eo cruciatus permanens in summo vitae discrimine versaretur, & plane morti propinqua esset, focus ejus Maria Garzia uxor Jo: Garzia incolae Oppidi de Ambroz Beati Viri in maximis angustiis recordata, ad ejus opem confugit, itaque frustum amictus Beati Didaci, parumque pulveris e sepulchro supra parturientem nurum imposuit, quae subito mortuum foetum edidit, ipsa salva. Mansit autem mortua puellula aliquot horarum, spatio, sed ejusdem Avia Maria jam semel Beati Viri opem in matre experta, cum pro neptis vita tanto fidentius orare non dubitavit, quod cum devote fecisset, alterum etiam beneficium impetravit, & puella sacro baptismi fonte abluta, & geminae vitae munere a Deo donata diu postea supervixit. Illud autem quod in Maria della Peña Petri Hernandez Complutensis filia, Dei virtute, per merita Beati Didaci mirifice effectum est, notum & valde pervulgatum in Hispania, multique, qui meminerint, supersunt. Invaserat virginem horribilis & deformissima paralytis, tanta nervorum dissolutione, & membrorum laxatione, brachiis, cruribusque distortis, totoque corpore convulso, ut non jam mulier, sed monstrum esset, & Medici se nihil unquam tale vidiisse profiterentur, accedebant febres vehementes, & capitis dolores peracres, & assidui, quibus misera gravissime afflictabatur, ea igitur ad Beati Didaci corpus delata, cum in ejus intercessione, & Dei misericordia consideret, & suppliciter oraret, voti compos, ab omni illa membrorum distortionem, & depravationem, omnique corporis infirmitate est liberata, quae tanti accepti beneficii non ingrata Deo virginitatem suam vovit, & sacrarum Virginum Collegio adjuncta, in Monasterio S. Joannis, quod a poenitentia nominatur, sancte, & religiose vitam duxit. Sed quod in Principe Carolo charissimi in Christo filii nostri Philippi Hispaniarum Regis Catholici primogenito filio divinitus actum est, magnam apud omnes famam celebritatem habet. Egrotabat Compluti adolescens Princeps Anno humanae salutis millesimo quingentesimo sexagesimo secundo, qui cum e scalis decidisset, gravissimum ex eo casu, & prolapsione in capite vulnus acceperat, omnia,

B

re-